

El llenguatge Plaure's en una cosa

Els verbs composts no tenen, necessàriament, el mateix tractament sintàctic que els verbs simples de què s'han obtingut. Es ben sabut, per exemple, que amb l'adjunció del prefix a certs verbs intransitius, com jeure, seure, semblar, etc., esdevenen transitius o pronominals: ajeure o ajeure's, asseure o asseure's, assemblejar-se.

No és gens estrany, doncs, que el règim del verb plaure no coincideixi amb un dels seus composts, complaure. Plaure, segons el Diccionari normatiu, és exclusivament un verb intransitiu: No li plauen els aduldors. En canvi, complaure és un verb transitiu —Tinc moltes ganes de complaure-la— i, a més, es pot usar també com a verb pronominal, regint l'alternança de les preposicions en i a: la primera davant els grups nominals, Es complau en l'exercici del deure, i la segona davant els infinitius, Es complau a fer-se esperar.

Tanmateix, si bé el Diccionari normatiu només admet per a plaure l'ús com a verb transitiu, són nombrosos els exemples de la mateixa obra en què aquest verb és usat pronominalment, com complaure. Vet ací alguns d'aquests exemples, continguts en les definicions d'altres mots:

Andarec. Que es plau a rondar o anar d'un indret a l'altre.

Cruel. Que es plau a fer sofrir.

Esgarriacries. El qui es plau a posar entrebanes que les coses reixin.

Raconer. Que es plau a posar-se pels racons.

No sembla, per tant, gens descertat d'admetre l'ús pronominal del verb plaure, i és emparant-se en l'autoritat dels exemples citats i d'altres de semblants continguts al Diccionari acadèmic que hom ha proposat a la Secció Filològica de l'Institut, si la considera adequada, l'admissió oficial, en el nostre repertori normatiu, per al verb plaure, del mateix ús pronominal que reconeixem al seu compost complaure: Es plau en l'hospitalitat i Es plau a (això sí: amb la preposició a davant un infinitiu) practicar l'hospitalitat.

Albert Jané